

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. CPR-32042-3/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze, postoupenou Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. CPR-32042-3/ČJ-2025-930310-V242 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ze dne 1. 9. 2025, č. j. KRPA-275968-7/ČJ-2025-000022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 9. 2025, č. j. KRPA-275968-14/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 24 měsíců, tak, že část výroku ve znění „Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb.“ se vypouští, a část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 24 měsíců.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců.“, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, jakého jednání, které by odůvodňovalo uložení správního vyhoštění, se žalobce dopustil. V napadeném rozhodnutí zůstává pouze právní kvalifikace, která je založena na § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, avšak chybí skutkové vymezení. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny uprchnul tak, že přeplaval řeku Tisu do Rumunska, přičemž z pochopitelných důvodů si s sebou nebral cestovní doklad, který by mohl být zničen. Rovněž v případě odhalení by žalobci a jeho rodině hrozila odvěta ze strany státních orgánů. Žalobce se k útěku odhodlal především proto, že se blíží odvodovému věku 25 let. Žalovaný tuto skutečnost nezohlednil, resp. uvedl toliko, že žalobcovy námitky zdůvodňující, proč si cestovní doklad nevzdal, jsou nevěrohodné. Žalobce přitom na svém vysvětlení trvá a žalovaný pochybil, když jeho vysvětlení bez dalšího odmítl. Žalobce namítal, že nemohl žalovanému prokázat oprávněnost svého pobytu na území ČR, neboť z Ukrajiny do EU přeplaval řeku, přitom si pochopitelně cestovní pas nebral a nemohl tak prokázat oprávněnost svého pobytu cestovním pasem.
3. Žalobce dále namítal, že správní vyhoštění a zákaz vstupu je v dané situaci zcela neadekvátní a popírá současný přístup EU k uprchlíkům z Ukrajiny. Je v rozporu s českým i evropským právem a s institutem dočasné ochrany. Řadě dalších uprchlíků je dočasná ochrana udělována i bez cestovního dokladu a současně nejsou sankcionováni správním vyhoštěním či zákazem vstupu na území členských států. Žalobce zopakoval, že je uprchlíkem před válkou na Ukrajině, způsob útěku ze země mu neumožnil vzít si s sebou cestovní doklad a bez prodloužení požádal o udělení dočasné ochrany v ČR, kde má své blízké.
4. Žalobce odkázal na bod 13 preambule prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, podle něž *v souladu se směrnicí 2001/55/ES mohou členské státy rozšířit dočasnou ochranu na všechny ostatní osoby bez státní příslušnosti nebo státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina oprávněně pobývající na Ukrajině, které se nemohou za bezpečných a trvalých podmínek vrátit do své země nebo oblasti původu. Mezi tyto osoby by mohli patřit státní příslušníci třetích zemí, kteří na Ukrajině v době událostí, které vedly k hromadnému přílivu vysídlených osob, krátkodobě studovali nebo pracovali. Těmto osobám by však měl být v každém případě povolen vstup do Unie z humanitárních důvodů, aniž by po nich zejména bylo požadováno platné vízum, dostatečné prostředky na obživu nebo platné cestovní doklady, aby se jim zajistil bezpečný průchod při návratu do jejich země nebo oblasti původu.* Žalobce vyjádřil

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nesouhlas s tím, že by účelově obcházel zákon s cílem získat pobytové oprávnění. Z jeho strany šlo o útěk před válkou ve snaze o záchranu sebe sama.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 1. 9. 2025 se žalobce dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině (dále též „KACPU“) na adrese Kolbenova 38a, Praha 9, kde se prokázal cestovním pasem s padělaným hraničním razítkem, k čemuž se doznal pracovníci KACPU. Policejní hlídka provedla pobytovou kontrolu žalobce a zjistila, že v uvedeném cestovním dokladu se nenachází žádné vstupní razítko, nýbrž je v něm vyznačeno pouze to výstupní se znaky možného padělání a vzniklo podezření, že žalobce pobýval na území bez oprávnění k pobytu. Proto byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. Podle odborného vyjádření ze dne 1. 9. 2025, č. j. KRPA-276320-2/ČJ-2025-000021, je cestovní pas Ukrajiny č. X předložený žalobcem a vystavený na jeho jméno pravým dokladem, do nějž byl na straně 30 otištěn padělek přechodového razítka Slovenska.
9. Dne 1. 9. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně do ČR, přicestoval dne 21. 8. 2025 přes Rumunsko. Žalobce uvedl, že přicestoval nelegálně, protože kdyby šel oficiálně přes hranice, musel by do války. Nechal si v pase udělat otisk přechodového razítka přes kamaráda v ČR, aby si zde posléze mohl zařídit pobyt. Žalobce si myslel, že razítko je pravé, neboť za něj zaplatil 10 000 Kč. Přicestoval sám, celá žalobcova rodina se nachází na Ukrajině, je svobodný a bezdětný. Po skončení války se chce žalobce vrátit na Ukrajinu. Žalobce je zdravý, nemá v ČR žádný majetek, na Ukrajině má auto, nedisponuje financemi na kauci ani k dalšímu pobytu na území, ale je schopen si je sehnat. V zemi původu žijí žalobcovi rodiče, kteří tam vlastní rodinný dům, ve kterém žalobce může bydlet. Vycestování žalobci nyní znemožňuje válka. Ihned po válce však chce vycestovat na Ukrajinu.
10. Téhož dne vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 24 měsíců. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť policii předložil cestovní pas, v němž bylo padělané přechodové razítko Slovenska, a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Cizinecká policie neshledala nepřiměřenost dopadů správního vyhoštění do žalobcova soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rodinného života. Podle cizinecké policie vycestování žalobce není možné z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na jeden 24 měsíců, a to vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 24. 10. 2025 tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že část výroku ve znění „Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb.“ se vypouští, a část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 24 měsíců.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců.“, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce se při pobytové kontrole prokázal platným cestovním pasem Ukrajiny. Skutečnost, že cestovní pas obsahoval padělaný záznam o překročení hranic Slovenské republiky, nezakládá naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu ke skutkové podstatě správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců naopak žalovaný uvedl, že ji cizinecká policie aplikovala správně. Současně neshledal důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 21. 8. 2025, avšak toto své tvrzení neprokázal. Nedoložil ani, že na území schengenského prostoru pobývá po dobu, po kterou je oprávněn zde pobývat bez víza. K odvolací námitce žalovaný posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž neshledal, že by správní vyhoštění v jeho případě bylo nepřiměřené. Žalovaný uzavřel, že v napadeném rozhodnutí stanovená doba zákazu vstupu v délce 12 měsíců je přiměřená míře porušení povinností žalobce.

V.

Právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Podle § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 9. 2025 *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, není-li podle policie vycestování cizince možné.*
16. Podle § 120 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 9. 2025 *není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).*
17. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
18. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
19. Podle článku 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 *státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.*
20. Podle článku 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“) *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*
21. Podle článku 11 odst. 2 věty první Schengenského hraničního kodexu *domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*
22. Žalobce v první řadě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není patrné, jakým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti pak žalobce uváděl, že z Ukrajiny uprchnul tak, že přeplaval řeku Tisu do Rumunska, přičemž z pochopitelných důvodů si s sebou nebral cestovní doklad, který by mohl být zničen a který by v případě odhalení prokázal státním orgánům žalobcovu totožnost a žalobce se bál odvety těchto státních orgánů.
23. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 1. 9. 2025, č. j. KRPA-275968-5/ČJ-2025-000022-SV, žalobce výslovně uvedl: „Naposledy jsem na území schengenského

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prostoru, konkrétně na území České republiky, přicestoval dne 21. 8. 2025, přes Rumunsko. Přicestoval jsem nelegálně, protože jinak bych musel do války, kdybych šel oficiálně přes hranice. Nechal jsem si udělat v pase otisk přechodového razítka, tady v České republice jsem si to udělal přes kamaráda. O osobě, která mně to udělala v cestovním pase, nevím, jak vypadala, nevím, o koho se jednalo. Dal jsem kamarádovi peníze a pak jsem dostal do rukou cestovní pas. Myslel jsem, že je to pravé, protože jsem za to zaplatil 10 000 Kč. Vyřídil jsem si to kvůli tomu, abych zde mohl získat nějaký pobyt a věděli, kdy jsem přicestoval. Přicestoval jsem sám. Z Rumunska do ČR jsem jel autobusem a z Ukrajiny jsem šel přes řeku. [...]

24. Žalobce tedy podle svých slov přicestoval na území ČR dne 21. 8. 2025. V době pobytové kontroly u sebe měl platný cestovní pas Ukrajiny č. FZ435320, kterým se prokázal hlídce policie. Do cestovního pasu byl však na straně 30 otisknuto padělek přechodového razítka Slovenska. Tento závěr plyne z vyjádření žalobce a rovněž z odborného vyjádření cizinecké policie, oddělení dokladů a specializovaných činností ze dne 1. 9. 2025, č. j. KRPA-276320-2/ČJ-2025-000021.
25. Soud proto považuje žalobní argumentaci týkající se cestovního pasu za mimoběžnou, neboť žalobci nebylo uděleno správní vyhoštění proto, že by na území ČR nebo na území členských států pobýval bez platného cestovního dokladu. Z obsahu správního spisu zcela jednoznačně vyplývá, že se žalobce prokázal cizinecké policii platným cestovním dokladem. To ostatně vedlo žalovaného k tomu, aby napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že část výroku o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců se vypouští. Uvedená žalobní námitka se tedy mívá s důvody napadeného rozhodnutí a není důvodná.
26. Problematické v posuzované věci bylo to, že žalobce neprokázal oprávněnost svého pobytu na území. V tomto smyslu i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce disponoval biometrickým cestovním dokladem, který mu za splnění zákonných podmínek umožňoval využít bezvízového pobytu, tj. 90denní pobyt v období 180 dnů. Soud tedy musel přezkoumat, zda se žalobci podařilo prokázat, že na území smluvních států pobýval po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Tedy soud se zabýval otázkou, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle které bylo žalobci správní vyhoštění uloženo.
27. Soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, kdy k jeho vstupu na území schengenského prostoru došlo. Přitom skutečnost, že cizinec na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, se prokazuje např. právě podle vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu (srov. článek 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu). Žalobce svůj cestovní pas měl u sebe, jak dokládá obsah správního spisu, a při pobytové kontrole jej předložil policii. Žalobce již v průběhu pobytové kontroly uvedl, že přechodové razítko Slovenské republiky si do pasu nechal otisknout za 10 000 Kč od známého, tedy získal je, mírně řečeno, velmi nestandardním způsobem. Za dané situace přinejmenším měl a mohl vědět, že se jedná o padělek. Jakékoliv vstupní razítko na území schengenského prostoru pak v žalobcově cestovním pase zcela absentuje. Žalobce dále nepředložil žádné (věrohodné) důkazy o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Takovými důkazy podle článku 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu se přitom rozumí typicky jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států. Tedy žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neprokázal, že jeho pobyt nepřekročil „90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů“ ve smyslu článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806.

28. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení, že důvodem žalobcova útěku z Ukrajiny byla skutečnost, že se blíží do věku, kdy by byl nucen se zapojit do probíhající války. Ani za této situace nemůže správní orgán v řízení o správním vyhoštění vzít za své jednostranné a ničím neprokázané tvrzení cizince.
29. Soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že popsáním jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Závěry správních orgánů jsou v tomto ohledu správné. Soud dodává, že žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o legálnosti jeho pobytu na území ČR v rozhodném období a svá žalobní tvrzení žádným způsobem nedoložil. Žalobní námitku tak soud shledal nedůvodnou.
30. Soud neshledal ani namítaný rozpor napadeného rozhodnutí s českým či evropským právem. Žalovaný shodně s cizineckou policií dospěl k závěru, že vycestování žalobce není možné. Tuto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. Za současné situace tedy žalobce nic nenutí vycestovat z území a lze konstatovat, že jeho pobytová situace je pro tuto chvíli ustálena. Správní orgány nicméně na porušení zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dopustil, reagovat musí. Rozhodnutí o správním vyhoštění pak nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31). V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobci uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem. Napadeným rozhodnutím je respektována také zásada *non-refoulement*, neboť podle poznatků policie není vycestování žalobce možné, resp. vztahují se na něj důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a proto žalobce není z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině nucen v důsledku napadeného rozhodnutí bezprostředně vycestovat do země původu.
31. Shodně s žalovaným má soud za to, že odkaz na bod 13 preambule prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, není příležitý, neboť se týká možnosti členských států rozšířit dočasnou ochranu na osoby bez státní příslušnosti nebo státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina oprávněně pobývajících na Ukrajině. Žalobce přitom je státním příslušníkem Ukrajiny. Žalovaný pak správně uvedl, že správní vyhoštění žalobci nebylo uloženo proto, že uprchl z Ukrajiny před válkou, nýbrž proto, že porušil zákon o pobytu cizinců a naplnil tak skutkovou podstatu uvedenou v jeho § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. Žalobními námitkami proto nelze přisvědčit.
32. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

33. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
34. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
35. Soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzován a hodnocen, přičemž závěry byly řádně odůvodněny. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdil a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu 12 měsíců, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly.
36. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a to i s ohledem na skutečnost, že v důsledku napadeného rozhodnutí není žalobce povinen bezprostředně vycestovat.

37. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým shora popsaným jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložení správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.